



טורי שרעבי יעקב

461267

בן אסתר ועזרא

נולד באוקטובר 1942

התגייס לצה"ל בנובמבר 1960

שרת בגדוד "ברק" (12)

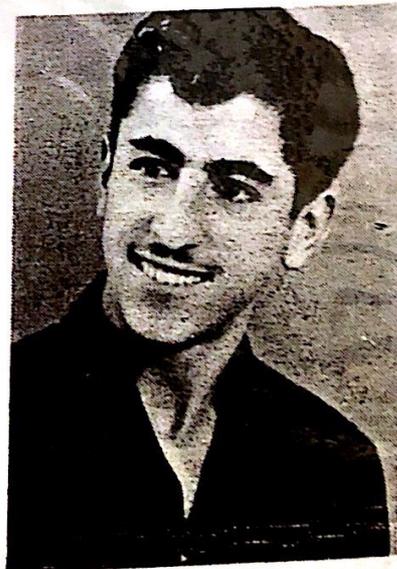
נפל ב- ז' אב תשכ"א 20.7.1961

בעת שרותו הצבאי.



## שרעבי, יעקב (אקרם)

בן עזרא ואסתר. נולד בימים הראשונים של תשרי (אוקטובר 1942) בעיר זארו אשר בעירק. כאשר עלתה המשפחה לארץ התחיל יעקב לומד בבית-הספר היסודי „אורח-חיים“, סיים את לימודיו בו ולאחר-מכן למד שלוש שנים בבית-הספר התיכון (של ערב) בירושלים. היה חבר בתנועת „הנוער העובד“. התחיל עובד ב„הדסה“ אשר בבירה. לצה"ל גויס בנובמבר 1960 אולם לא גמר את מועד-שירותו, כי ביום ז' באב תשכ"א (20.7.1961) נפטר במחלתו בבית-החולים „תל-השומר“. הובא למנוחת-עולמים בבית-הקברות הצבאי שעל הר-הרצל בירושלים.



# חטיבת גולני בשגרה ובאימון

ארוכה, עקובת מדם וקשה, היא "דרך הקרבות של החטיבה"; עשרות אתרי-קרב, מאות פעולות ומבצעים זאלף ומאה חללים; הם עדות נאמנה ומכאיבה למורשת-חקרב, להיסטוריה הצבאית, לפעילות המבצעית... ויחד עם זאת, רבים וטובים מבין רבבות יוצאי החטיבה, הזוכרים בנוסטלגיה ובאהבה את תקופת שדותם הסדיר, כלוחמים ומפקדים, לא התנסו בקרב, לא ידעו מלחמהו כל תקופת שדותם היתה ב"אימון ובשיגרה". לאלו שבסבב שנתי קבוע היו "עולים לקר" "יורדים לאימון", יוצאים ל"ריגולח" ל"נופש" ול"תעסוקה"; לאלו שלא נטלו חלק בקרב, וגם לא עברו את הגבול באימו חדידה או פשיטה, לא פגעו באויב, וגם לא חילצו חבר פצוע תחת אש, וגם לא קיבלו צל"ש וכל שדותם הצבאי היה מבט"ש לבט"ש, לכל אלו, הפרק הזה מוקדש...

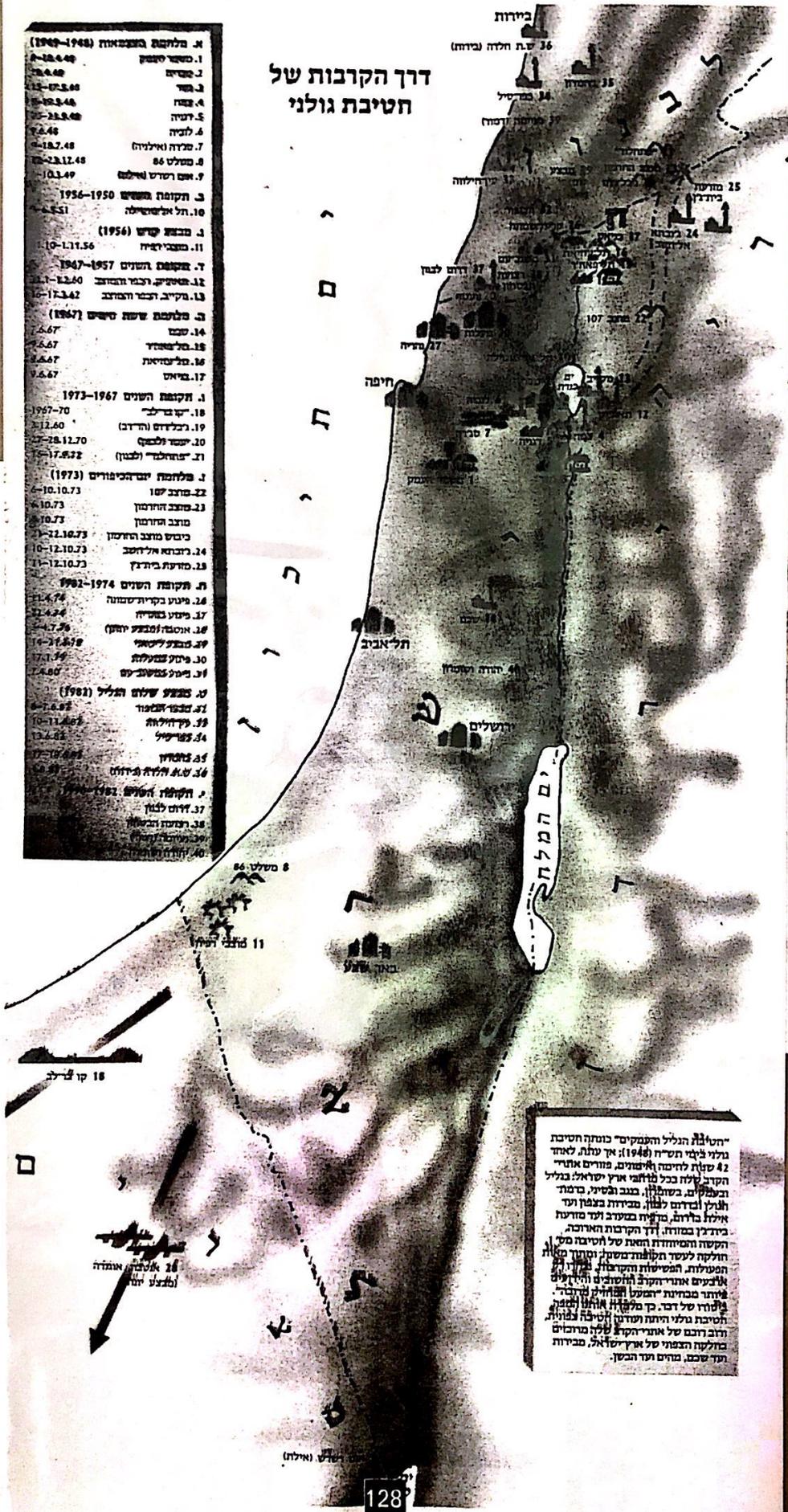
רק תשאל, ותראה איך הם זוכרים, ואין זה משנה אם שרתו בחטיבה בשנות החמישים או בשנות השמונים; בימי תש"ח, "קדש", ששת הימים או יום הכיפורים; במלחמת ההתשה ובמרדפים, במבצע ליטאני או של"ג במלחמת לבנון או ב"שטחים"; אם תשאל ותבקש הם יספרו בהתלהבות ובשמץ געגועים על אותם הימים; על סיוד-בוקר, וה"סיוד האלים", על התצפית והמארב, על נוטרה-לילה ושגרת המוצב... ויעלו על נס את החברות והאחוה, ותחושת ההשתייכות והגאווה, בפלוגה, בגדה, ובחטיבה! הם זוכרים היטב, כל דורות הלוחמים, את המ"פ המ"מ הסמל והרס"ד, את "המאהל" והשמירות, ההמתנה וה"שמועות", את הכוונות ואת ה"הקפצות" את המסדרים וה"יציאות"... כולם לקחו עמם עם כל הזכרונות את ה"קיטבוק" הפק"ל והתד"ל, שקשיתה מדים ודרגות, אפור-מגן, ששרבש, קסדה ואיקספור חזויות... על כן ראוי לספר על אותם אלפי לוחמים, שלא חסכו זיעה וכל מאמץ, וחזרו רטובים, מריצת-לילה, ממסע ממשות, מעשדות אימונים; אימון "יבש" ר'רטוב", אימון-הפרט, ואימון החטיבה; אימונים בהגנה, בהתקפה, בהבקעה ובכל צורות הלחימה; ביעד-מבוצר, בשטח בנוי, במדבר ובהר... אימון בנגב, בגליל או ברמה, אימון בשת"פ עם שריון, תותחנים או עם הנוסדה... מעבר שדות-מוקשים ולחימה בתעלות, לחימה בצוות-קטן, בחוליה ועם כל הפלוגה... עם חגור-קל, מימיה ורימונים, או עם חגור מלא, חגור פילים", וקפל"ד. עם שכפ"ץ ו"פאוצים" ומחסניות מלאות "נותבים"... עם נשק אישי; "עוזי", "סטף" "ציכר", "אפ"אך" ר'גליל", עם מגל"ד, ומק"כ, "בוזקה" ומא"ג, עם מרגמה... ועם כל שאר אמצעי-הלחיקח... כי להיות ב"גולני" פרושו להתאמן עם כל הנשמה, ולשאת בגאון את ה"כומתח החומה"...

לחיות ב"גולני" פרושו להיות נחג או טבח או פקידה, בסירות ב"עוד"ב בפלוגת-הקשוד, פלוגת ההנדסה, או ב"מפקדה"; לחיות ב"גולני" פרושו לחיות חובש, אמטנאי, ש.ג. או קשר, להפעיל אמל"ח מתוחכם ולעשות "עבודות רס"י"... לחיות בגולני פרושו לרוץ כמו מטורף, עם חגור-מלא ובוכל פלדה, ב"יום ספורט", או במסע, ל"חברת החגור" ו/או ל"קבלת הכומתח"... לחיות בגולני פרושו גם לעמוד זום "כמו חיל", כמו קצין כמו לוחם בכל המסדרים, ב"מסדר בוקר" וב"מסדר השכמה", במסדר-המפקד, ובמסדר יציאה; טקס ההשבעה, וטקס קבלת הכומתח, טקס סיום קורס מכ"ם או קצינים, ומסדר-סיום של תקופת האימונים, וטקס זפרון שנתי לכל החללים... להיות ב"גולני" זו אכן חוויה, חוויה אמיתית של "אימון ושיגרה"...

# דרך הקרבות של החטיבה

## דרך הקרבות של חטיבת גולני

א. מלחמת העצמאות (1948-1949)	
1. משה דיין	28.4.48
2. משה דיין	28.4.48
3. משה דיין	12-17.5.48
4. משה דיין	10-12.5.48
5. משה דיין	12.5.48
6. משה דיין	12.5.48
7. מנחם ואלני	12.5.48
8. משה דיין	12.5.48
9. משה דיין	12.5.48
ב. תקופת המנדט (1950-1956)	
10. משה דיין	12.5.48
11. משה דיין	10-11.5.56
ג. תקופת המנדט (1957-1967)	
12. משה דיין	12.5.48
13. משה דיין	12.5.48
ד. מלחמת ששת הימים (1967)	
14. משה דיין	5.6.67
15. משה דיין	5.6.67
16. משה דיין	5.6.67
17. משה דיין	5.6.67
ה. תקופת המנדט (1967-1970)	
18. משה דיין	5.6.67
19. משה דיין	5.6.67
20. משה דיין	5.6.67
21. משה דיין	5.6.67
ו. מלחמת יום הכיפורים (1973)	
22. משה דיין	5.6.67
23. משה דיין	5.6.67
24. משה דיין	5.6.67
25. משה דיין	5.6.67
ז. תקופת המנדט (1974-1982)	
26. משה דיין	5.6.67
27. משה דיין	5.6.67
28. משה דיין	5.6.67
29. משה דיין	5.6.67
30. משה דיין	5.6.67
31. משה דיין	5.6.67
ח. מלחמת ששת הימים (1982)	
32. משה דיין	5.6.67
33. משה דיין	5.6.67
34. משה דיין	5.6.67
35. משה דיין	5.6.67
36. משה דיין	5.6.67
ט. תקופת המנדט (1982-1987)	
37. משה דיין	5.6.67
38. משה דיין	5.6.67
39. משה דיין	5.6.67
40. משה דיין	5.6.67



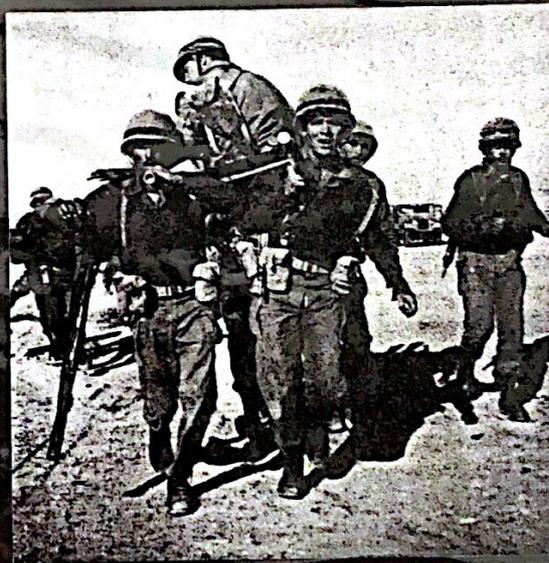
"החטיבה הגדולה העסקים" כוננה חטיבת גולני ב-1948 (1948); אך עתה לאחד 42 שנות לחימה ואימונים, מורים אתרי הקרב שלה בכל מרחבי ארץ ישראל: בגליל ובשומרון, בגב ובשני, בסדום ולחן ובדרום לבנון, מבירות בצפון ועד אילת בדרום, מנתיבי מערב ועד מדרום כרמל במזרח, ודרך הקרבות הארוכה הקשה המיוחדת האת של חטיבת גולני חולקה לעשר תקופות משקל ותורן מאז המערכות המשיקות והקשות ביותר: אלבנים אתרי הקרב והשטחים והיריבים פחות מבחינת "השטח" אולם חשיבותם גבוהה של דם. כך מלחמת אום אל-פחאן חטיבת גולני הייתה ועדיין חטיבת גולני, חרב רובם של אתרי הקרב שלה מרכזים בחלקה הצפוני של ארץ ישראל, מבירות ועד שכם, מורים ועד הבשן.

## הדגל הירוק־צהוב: דגל חטיבת גולני

בשירו "החרמון של גולני" מזכיר המשורר חיים חפר את הנפת דגל החטיבה, הדגל הירוק־צהוב, לצד דגל הלאום ברגע השיא של שחרור מוצב החרמון, כדלקמן: "...עד אשר ראו מבעד לעיניים המכוסות דם, עד אשר ראו על המוצב את דגל ישראל ואת דגלם..." ואכן, לצד תג החטיבה, תג עץ חזית חירוק על רקע כתום, ולצד הכומתה החומה כצבע האדמה, מן הראוי לחסביר את צבעי דגל החטיבה - הדגל הירוק־צהוב.

צבעי הירוק־צהוב נולדו כנראה בהשפעת הצבעים שרואים בדרך כלל חיילי גולני בשיגרת האימון והתעסוקה - "אימון קיץ" בצפון הארץ, במרחבי הגליל ורמת הגולן הירוקים, "אימון חורף" בדרום הארץ, במרחבי מדבר יהודה או הנגב הצהובים.

יש אומרים, כי הצבעים הללו של דגל חטיבת גולני נולדו עוד בימי תש"ה, בתקופת מלחמת העצמאות, כאשר חיילי החטיבה נלחמו תחילה (מסברואר 1948 עד אוקטובר 1948) במרחבי הגליל והעמקים הירוקים, וידדו אחר־כך (נובמבר 1948 עד אפריל 1949) אל זירות הקרב של הנגב המערבי והנגב הדרומי הצהובים. ובכל מקרה מלווים הצבעים הללו, צבעי הירוק־צהוב, את חיילי גולני כבר ארבעים ושתיים שנה, בקרב ובשיגרה.



## בטחון שוטף (בט"ש) (1957-1967)

עיקרי מדיניות הבטחון של ושהאל לאחר מבצע "קדיש" היו שמירת הישגי מבצע "קדיש" (ובכלל זה חופש שיט במצרי טוראן), פיתוח מתמיד וקיום קושר חרתעה והכרעה ומאבק ווסיומו (בט"ש) על שמירת הריבונות הישראלית לאורך גבולות שפיהתיחושק (במיוחד לאורך הגבול הישראלי-סורי), הסורים התבערו היטב לאורך קו הגבול, 77 ק"מ אורכו מתליאל-קאדי בצפון ועד אליחמח בדרום, בנו מערכת מוצבים קדמיים ועורפיים, סללו דרך סטרוולים, וחזיקו לאורך חי"קו הירוק" 15,000 חיילים וכו טנקים, תותחים ומרגמות. הם ניצלו את יתרונם בעוצמתיהש ובשליטה טופוגרפית, שהקנתה להם חרמה הסורית (רמת-הגולן), הפגיון ושובים ושראליים פאש ארטילרית, צלפו באש מחלעים ונק"ל, התנבלו לשיט ולדיג בצפונימזרח הבגרת וניסו למנוע בכוח עיבוד חקלאי של החלקות באזורים המסודרים. לוחמי חטיבת גולני עם כוחות נוספים של פיקוד צפון חגיבו במאמץ רצוף ומתמשך של פעילות מבצעית, סיורים, תצפיות, מארבים, סיוע לשמירה ביישובים ואבטחה צמודה לחקלאים. גולת הכותרת של פעילות הבטחון השוטף בעשור של שנות השישים (1957-1967) היו פעולות הגמול בתאופיק (1960) ובנוקייב (1962) ו"המאבק על המים" (1965-1966) כנגד מזימת הסורים להטות את מקורות הירדן.



השכמה עם שחר,  
ומד"ס עד הגשר ולאחר -  
טיפול נגמ"ש, ומסדר מג"ד,  
אימון וקו, והינד נאהב.  
מסדר כוננות,  
ותרגילי היתקלות.  
קשים חיי לוחם,  
ובגולני כפל ויותר.  
אך עם היציאה,  
החזה מתנפח מגאווה:  
כומתה חומה, אך רק בכותפתה,  
ותג העץ על הכתף בולט,  
ואות הלוחם על החזה שולט.  
בדם ויזע, כנגד הרשע,  
נבנתה גאוות יחידה:  
מיוחדת ומהוללה.  
זעקת: "אלי-קרוב"  
ממש בכל מצב,  
אם בטווס,  
ובעיקר בפלמ"ס.  
או בהתקלות,  
תוך כדי הסתערות,  
כשחבריד נופלים מתים לרגליך,  
אתה מתאפק וממשיך להסתער!  
אך אותם תמיד תזכור  
חלק מחייך: חוק בל יעבור.  
משפחת גולני המהוללה,  
בנים אמיצים שיכלה,  
אך אותם תמיד תזכור  
בטקס ה"יזכור"  
שמותיהם חרוטים על עץ,  
לגורל הימים, ועד הקץ.